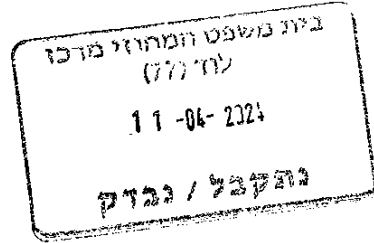

ב"ה, ערב ראש חודש ניסן תשפ"ד

כבוד השופטת

הלית סליש שתחיה

ברכה ושלום!

תיק מספר 51354-06-17

שמי שמואל רסקין, אני משמש כרב ושליח חב"ד באחת השכונות בחולון, בכובעי האחר אני מרצה ומחבר ספרים בדרך חב"ד. הגיעו לידיי חלק מהאמירות שנאמרו בבית המשפט על ידי הצדדים השונים, וחשתי צורך עז לומר את אשר על לבי. כחסיד חב"ד אני מרגיש חובה גמורה להשמיע דברים שיתכן שאינם מובנים מעליהם, אך הם יסודיים בהבנת הסוגיה כולה.

שתי פנים לה לחסידות חב"ד: היא גם רעיון וגם קהילה.

היא רעיון שהוא קוד פתוח, מזמין את כל החפץ לבוא וללמוד, לקבל את השיטה, להצטרף לתנועת הפצת היהדות, ובשורת לימוד החסידות. על הרעיון הזה בדיוק אמר בעל התניא – מייסד חסידות חב"ד – "חב"ד איננה מפלגה". השורות פתוחות, שלא לומר פרוצות, כל הרוצה ליטול יבוא ויטול.

אבל חב"ד היא גם קהילה. עם מוסדות ראשיים, עם ניהול מדויק וסדר מוגדר.

ה"רעיון" שבחב"ד עתיק הוא, והרבי זצ"ל פתח אותו במלוא העוצמה והזמין כמה שיותר לבוא ולהצטרף לרעיונות חב"ד. כאן אין שום ועדת קבלה. תאמר זאת מדויק, תאמר זאת מעוות, ובלבד שתטעם משהו מן המשהו שבדבש שבקצה המטה החב"די. סוף דבר, עזרת ליהודי? למדת פרק ב'תניא? – מעולה. מה זה בכלל משנה מה הן תפיסות עולמך...

וככל שהרעיון שבחב"ד עתיק הוא, כך "קהילת חב"ד" צעירה היא. היא היתה קיימת גם בעבר אך באופן מאוד מינורי, זהו הרבי – בהנחיית הרבי הריי"צ, חמיו – שפיתח את חב"ד גם כקהילה. אך כאן היה הרבי זהיר מאוד מאוד. זה ממש לא קוד פתוח. הוא ביקש למנות ראשי קהילה שנבחרו על ידו אישית, המזכירות האישית של הרבי הינה גם מזכירות פעולת חב"ד העולמית. הרב חוּדְקוֹב, מזכירו ונאמנו של הרבי, פיקח ביד ברזל על ניהול חב"ד כקהילה.

קודם פטירתו, הקדיש הרבי זמן רב לעגן את קהילת חב"ד, שתתנהל בדיוק כפי החזון שלו. בהליך שהחל מיד אחרי פטירת רעייתו הרבנית חיה מושקא זצ"ל, כאשר זימן הרבי אליו עורכי דין וכתב צוואות מסודרות, בהם מינה ראשים לאגודת חב"ד העולמית, ובמקביל בהתכתבויות עיגן את מעמד בית הדין של רבני חב"ד בארץ, ומיסמר את מעמדם של המוסדות שהקים ואת ראשיהם. בדיוק כפי שרצה.

פלא אמיתי הוא לראות שלושים שנה אחרי פטירתו, ומוסדות חב"ד בארץ ובעולם, עודם מסורים – ברובם המכריע – לאותה מערכת מאוד מסוימת שקיבע הרבי בשנות חייו האחרונות כאן בעולם. עובדה, הוא הצליח.

ההבחנה בין הרעיון ובין הקהילה חשובה מאוד. הרעיון כפי שכתבתי הוא 'קוד פתוח'. ואילו הקהילה מנהלת על ידי 'קוד סגור'.

מכוח הרעיון יכול כל אחד למנות עצמו ל"דובר רעיונות חב"ד", לכתוב ספרים ולשאת הרצאות, לנהל ישיבות ולעסוק בפעולות. הכל כשיר, הכל אפשרי. והרבי, ברוחב דעתו, ובסגנונו המאוד מכיל ומאפשר, גם חינך אותנו לאפשר, לתת, לא להיות מביט-שמאי. גם אם אומרי הרעיון לא שנו ולא קראו, אין חב"ד יודעת ומעוניינת לצאת בחרב וחנית ולטעון לבעלות על נכסיה הרעיוניים.

התנועה המאוד פתוחה הזו הזמינה רבים לתת פרשנויות ואף לעוות את הכתובים. להציג את הרבי כ"חי וקים בגוף גשמי". לקחת את המשפט "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" (שהושר בפני הרבי בימי מחלתו, כברכה ותפילה להחלמתו) ולהפוך אותו לחזות הכל, ולמרכז רעיונות חב"ד.

ועוד על זה הדרך. בחב"ד בה גדלתי לא מחקו אף אחד, ולא בעטו באף דובר. בבית הכנסת בו התפללתי היו 'משפיעים' (אנשי רוח חב"דיים) מהשורה הראשונה, ולצדם אנשים שזה מקרוב באו. אלו היו עסוקים ברעיונות העמוקים של דבריו של הרבי בעומק התורה, ואלו ב"יחי אדוננו", ומעולם לא הפריעו אלו לאלו. בעיניי כילד היה ברור, שאנחנו נותנים מקום לכולם. ידוע לנו למי לשמוע, אבל מי שרוצה לפתוח את הפה מוזמן. שיהיה לו לבריאות, אין דרכנו במלחמות והתנגדויות.

אך, כל זה מותחם לעולם הרעיונות. בכל הנוגע לתחום הקהילה – לא זז דבר. הרבי עיגן זאת כה חזק, עד שמאוד ברור היה כי הנהלת חב"ד העולמית כולה שמורה מכל משמר וצמודה להדרכות המאוד מדויקות שקיבלו מהרבי, וכך גם בארץ. כך חברי אגודת חב"ד העולמית, כך חברי צעירי חב"ד, כך אגודת חסידי חב"ד בארץ וכך בית הדין רבני חב"ד.

אינטרסנטים שלא אהבו זאת, מסיבות מובנות, בחרו לעבוד במקביל. לא תחת המוסדות המרכזיים אלא במקביל אליהם. כך נפתחו בחו"ל מרכזי חב"ד שאינם "רשומים" במרכז חב"ד העולמי, ואף לא מצהירים על עצמם ככאלה. ההסבר שלהם היה: "אנחנו הרעיון, לא הקהילה". מנהלי חב"ד צופפו את השורות ולא אפשרו לגופים כאלה לחדור פנימה, וההתנגדות של הגופים החדשים היתה לעתים רבות אלימה. כך השתלטו אותם 'משיחיסטים' על בית המדרש של הרבי בניו יורק, תלו שלטים על הקירות, והדפו בכוח את חברי אגודת חב"ד העולמיים, את מזכירו של הרבי, ואת מורי ורבי, רבי יואל כהן זצ"ל – מי שהיה המוסמך היחידי והבלבדי לפרש את דברי הרבי.

למעשה, כל אלו לא יכלו להתפלל בבית הכנסת של הרבי, רק בשל העובדה שהם שמרו מכל משמר על המוסדות המרכזיים שלא יחדרו אליהם גופים זרים.

הסובלנות החב"דית, הגישה המאוד פתוחה שהרבי חינך אליה, שימרה את האלימות בצד אחד. שלוחי חב"ד המפוזרים על פני כל העולם ועסוקים בעשייה חיובית, לא פינו את זמנם לבוא כאיש אחד ל770 ולהילחם בתופעות החדשות, עד שאלו הגיעו לממדים מפלצתיים בחורף האחרון בסיפור פריצת הקיר שם, סיפור שהגיע לעמודי החדשות הראשיים בכל מקום בעולם, לצערנו.

הטענה בפני כבוד בית המשפט, כי היות אנשים מסוימים מחזיקים בדגל רעיונות המבוסס (לדעתי בטעות) על דברי הרבי – מקנה להם דריסת רגל בניהול "הקהילה" אותו קבע הרבי, היא נסיון לערער את השיטה בה ביקש הרבי לבנות את חב"ד, השיטה שמצליחה נגד כל סיכויי הגיוני זה שלושים שנה אחרי פטירתו.

ישאל כבוד בית המשפט ובצדק, וכי אנחנו שומרי החומות של חב"ד? מדוע עלינו להתחשב ברצונו של הרבי, ובהנהלת בית הדין שהוא קבע אי אז לפני שלושה עשורים?

לעניות דעתי התשובה פשוטה: כלל יסודי במשפט העברי קובע "המוציא מחברו עליו הראיה". כל הוצאה של משהו מהגדרות הקבועות שלו מצריך כוח וראיה חזקה. חב"ד מתנהלת בצורה נפלאה זה שנים ארוכות כל כך, האם יורה כעת בית המשפט על פירוק חב"ד המנהלית והקהילתית, פירוק בית הדין העומד על המשמר זה עשרות שנים, בשל רצונם ובקשתם של כאלו שזהו כל חלומם.

אדרבה! יקימו אלו בית דין משל עצמם, קהילה משל עצמם, ויפסיקו להתערב ולחדור אל המוסדות הרשמיים שהקים הרבי. לא העובדה שכל אחד יכול לעמוד ולקרוא בקול רם שורה מספרי החסידות, הופכת אותו גם לבעל בית על קהילת חב"ד שנבנתה בעמל ויזע רב בידי הרבי.

בלב נרגש אני מבקש לפנות לבית המשפט ולשופט הנכבדה, שימרו על חזונו של הרבי, הגנו על בית הדין שלו, אל תאפשרו פריצת גבולות. עשו צדק עם חב"ד שעושה צדקה עם העולם כולו.

בכל הכבוד

שמאל רסקין
ת.ז. 021602123